

Ντοκουμέντο Ένα πολιτικό καμπαρέ στο κέντρο της Αθήνας

Ι. Νεφέλη

25/04/2013

Ξεκινήσαμε να δούμε κάτι πιο «βαρύ» αυτήν την εβδομάδα. Κάτι ο καιρός που δεν ξέρει τι θέλει, κάτι η πανσέληνος, η ψυχολογία μας στο πάτωμα. Επιλέξαμε το «Ντοκουμέντο». Με κείμενα των Primo Levi, Samuel Beckett & Subcomandante Marcos μπορείς να πεις ότι πέσαμε διάνα!

Μπορεί ο κόσμος να αλλάξει; Μπορεί ο άνθρωπος να σκεφθεί και να πράξει διαφορετικά; Πόσα, άραγε, ερωτήματα βασανίζουν κάποιους από εμάς καθημερινά, όταν κοιτάζουμε δίπλα μας και βλέπουμε μόνο σκούρες αποχρώσεις (και όχι μόνο του γκρι...). Βγαίνοντας, βέβαια, από το θέατρο το μόνο που σκεφτόμασταν ήταν: “Κόσμε κάνε λίγο υπομονή, θα σε αλλάξουμε εμείς”.

Τη σκηνοθεσία της παράστασης επιμελήθηκε ο Σάββας Στρούμπος. Το υπόγειο του ΒΕΤΟΝ7 δεν αφήνει πολλά περιθώρια σκηνοθετικής άποψης, παρ’ όλα αυτά η προσέγγισή του αναδεικνυε το κείμενο του έργου.

Οι Κάτια Γέρου και Ελεάνα Γεωργούλη θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν καταπληκτικές. Η Κάτια Γέρου δε χρειάζεται συστάσεις. Το θεατρόφιλο κοινό έχει υποκλιθεί στο ταλέντο της χρόνια τώρα, με πιο πρόσφατη δουλειά το «Λεωφορείο ο Πόθος». Η Ελεάνα Γεωργούλη, αν και νέα, μας εντυπωσίασε πέραν της υποκριτικής και για τη χορευτική της δεινότητα, αφού ξέρει πολύ καλά να χρησιμοποιεί το καλλίγραμμο κορμί της.

Η μουσική συνοδεία του Λεωνίδα Μαριδάκη ήταν καθοριστική στο έργο, αν κατά τη γνώμη μας υπήρξαν φορές που πλατίασε η μουσική εις βάρος της πρόζας, με αποτέλεσμα να γίνεται «κοιλιά» σε κάποια σημεία.

Στο έργο ακούστηκαν φράσεις, τις οποίες θα πρέπει να σκεφτούμε καλά:

«Ο δίκαιος άνθρωπος νιώθει ντροπή για ό,τι κάνουν οι γύρω του».

«Στη ζωή μάς νοιάζει πολύ να μη γινόμαστε το ένα ή το άλλο και τελικά δε γινόμαστε τίποτα».

«Γιατί πατρίδα μου είναι εκεί που μίσησα και με μίσησαν περισσότερο απ' οπουδήποτε αλλού» Γ. Αγγελάκας

«Εξόριστε ποιητή στον αιώνα σου λέγε, τι βλέπεις; Θα στενάξουν οι νέοι και το αίμα τους αναίτια θα γεράσει.. θα αδειάσουν όλα τα εργοστάσια...»
Οδ. Ελύτης

«Τα χάσαμε τα δικαιώματά μας; Τα εκχωρήσαμε...» Σ. Μπέκετ

Παρ' όλα αυτά «τα πόδια μας είναι βουτηγμένα στον πηλό της ιστορίας, αλλά τα μάτια μας ατενίζουν το αύριο...».